Ziua retragerii

Mă trezesc speriată, cu inima galopând. Mulțumescu-ți, Sfinte Zăduf, nimeni nu mă hăituieşte! Sunt în adăpost, în cel mai sigur dintre adăposturile noastre! Şi e cald! Sfinte Zăduf, nu e un vis frumos, e adevărul - care mă îmbată!

îmi pipăi culcuşul. E răvăşit, m-am zvârcolit toată noaptea şi acum, după întunericul încă gros, înțeleg că m-am trezit prea devreme.

Mă ridic într-un cot, îmi strâng în creştet părul, eliberându-mi ceafa asudată, şi încerc să desluşesc culcuşul din dreapta.

– Nu dorm, şopteşte soră-mea, Hedar, răspunzând curiozității mele. E cald! Sfinte Zăduf, Derah, îți dai seama?! E noaptea pe care o aşteptam, noaptea când ne trezeşte căldura!

Ce are asta în cap? Cum frigu' să nu-mi dau seama?! Cum, când asta visez - când de trei anotimpuri asta visăm cu toții?

– Haide, Derah, urmează şoapta Hedarei, să mergem să întâmpinăm zorii!

Ne ridicăm în acelaşi timp, căscând şi întinzându-ne. Ne strecurăm printre culcuşuri, păşind pe vârfuri, deşi nu ne îndoim că sunt puțini cei cărora nu le-a fugit somnul. Ba chiar, ici-colo, câte unul se ridică şi ne urmează în tăcere.

Ajungem în Sala Sfatului, în cea a Rugăciunii şi dăm, în sfârşit, de treptele abrupte ale ieşirii. Nu am aprins nici o făclie. Cunoaştem mult prea bine drumul! Ce frigu', doar e casa noastră! Trei din patru anotimpuri, asta e casa noastră!

Ieşim prin deschizătura îngustă - prea îngustă pentru ca EI sau vreo blestemăție de-a LOR să se poată strecura pe acolo! Nici măcarvreo hăitaşă n-arîncăpea, sunt prea bine hrănite pentru asta!

Afară, zăpuşeala ne loveşte în față, aproape tăindu-ne răsuflarea. Dar o să ne obişnuim repede! E lumea NOASTRĂ şi NOI putem trăi în ea aşa cum e, îndurând deopotrivă arşița şi gerul. Nici un fir de lumină nu mijeşte la orizont, dar îngenunchem cu fața spre soare-răsare.

– Sfinte Zăduf, fă să fie Ziua Retragerii, psalmodiază în spatele meu bătrâna Doram. Fă să nu ne înşele simțurile, să nu ne fie speranțele deşarte!

– Aşa să fie! îi răspunde Hedar.

– Aşa să fie! întărim în cor - şi ştiu că pe obrajii multora curg, poate prea devreme, lacrimi de bucurie.

– Diseară ne vom spune „La Mulți Ani"! exclamă Hedar, copilăreşte.

– Cu ajutorul Zădufului, şoptesc şi îmi şterg fruntea cu dosul mâinii stângi - gestul sacru care sugerează sudoare-mbelşugată.

Nimeni nu mai vorbeşte. Rămânem îngenuncheați, aşteptând. Abia după ce zarea prinde a se înroşi, ne ridicăm şi ne dăm drumul pe toboganul Intrării.

Sunt înainte Hedarei şi o ajut să ajungă în siguranță pe stratul gros de ierburi uscate.

– Ce frigu', crezi că dacă ieri m-a-nghiontit ăsta, am şi devenit neputincioasă? Surâd, pentru că îi ghicesc strâmbătura pe care întunericul o ascunde: fruntea

încruntată, ochii strânşi, buzele supte şi gropițele adâncite în colțurile gurii. Şi mai ştiu că, spunând "ăsta", şi-a mângâiat mulțumită pântecul încă plat. Poartă copilul lui Ostram, primul născut al Legiuitorului.

Fiul Legiuitorului şi fiica înțeleptului! E una din unirile cerute de datini, dar şi singura pe care Hedar şi-a dorit-o. O înțeleg - şi pe mine mă trec fiorii când Ostram mă priveşte sau mă atinge din întâmplare - şi pot înțelege nerăbdarea cu care ea aşteaptă Timpul Arşiței, anotimpul pe care-l vor petrece singuri, în sălaşul lor izolat. Păcat că o să zămislească mai târziu, când toți cei cu capul pe umeri ne vom întâlni din nou în siguranța adăposturilor.

Sfinte Zăduf, tare-s neghioabă! Stric bucuria clipei, temându-mă de cele ce-or să fie! îmi scutur gândurile şi alerg spre Sala Sfatului, în urma Hedarei.

începe să se lumineze. Sistemele complicate de oglinzi - pe care nu le-am înțeles niciodată, dar pe care tata le îmbunătățeşte de la un an la altul - prind lumina Sacrului Soare, şi-o trimit unul altuia şi o aruncă apoi în hrubele adăpostului. Pot deja să desluşesc cele două siluete din centrul sălii: Legiuitorul şi tata.

Un gest al celui dintâi ne cere tăcere. Pe urmă grăieşte tata, înțeleptul, clar şi răspicat ca întotdeauna:

– Copii ai Zădufului, credeți! Credeți în simțurile voastre! Timpul Arşiței începe şi aceştia sunt zorii Zilei Retragerii! De trei nopți îi simt pe Fiii Frigului perpelindu-se, chinuiți de Zăduf, iar acum trupul meu cunoaşte freamătul trupurilor lor, căci sunt stăpâniți de Febra Plecării!

– Lăudat să fii, Zăduf Salvator… - începe Doram o incantație sfântă.

– Taci, femeie! porunceşte Legiuitorul. Ai încărunțit zadarnic, dacă nu ştii că nu e încă Vremea Bucuriei! Avem în față Ziua Retragerii, zi de primejdie

pentru cei care trebuie să iasă. Să spunem pentru ei ruga de ocrotire şi vorbele de împăcare cu moartea pentru cei care nu se vor mai întoarce!

Mă alătur corului care imploră şi patima cu care rostesc cuvintele mă arde; mi se împăienjenesc ochii, îmi zvâcnesc obrajii şi buzele mă ustură. Pentru că cer viața mea! A mea, a Hedarei şi a făpturii pe care ea o poartă. Trebuie să ieşim amândouă, suntem momeli bune pentru Domesticii de care hoarda noastră are nevoie. Pentru că Domesticii zămislesc înțelepți - şi înțelepții sunt singurii care desluşesc gândurile şi simțirea Fiilor Frigului. Tata e nepotul unui Domestic, dar cu el s-a istovit izvorul puterii, căci pentru noi, fiicele lui, Fiii Frigului sunt mai de nepătruns ca o stâncă.

Eu, Hedar, Ostram şi cei trei frați ai lui suntem grupul care iese primul. Ne însoțeşte micuța Lorni; e vremea să învețe tertipurile ademenirii, pentru că trupul începe să i se împlinească, promițând frumusețea.

De-acum e zi plină şi scrutăm încordați împrejurul. Cât vezi cu ochii, nisip şi nemişcare - o lume părăsită. Eu îmi lipesc urechea de pământ, Ostram ascultă văzduhul. Liniştea pare atotstăpânitoare.

îndrăznim să ne îndepărtăm. Ne mişcăm iute, când alergând, când târându-ne, când ghemuindu-ne la adăpostul dunelor, deşi nici o primejdie nu pare aproape. într-un târziu, ajungem în Oază şi ne îngăduim un răgaz. Tolănind în iarba înaltă, ne tragem sufletul, respirând precipitat.

– Mergem în pâlcul de sălaşe prăvălite? întreabă Hedar - şi toți înțelegem că o face doar ca Ostram să-i vorbească.

– Da. întotdeauna când Fiii Frigului fug de Zăduf, turmele de Domestici fug pe acolo…

– Adică prin oraş, spune Lorni, atrăgând privirile noastre nedumerite. Locul ăla, pâlcul de sălaşe prăvălite, se numeşte oraş, continuă puştoaica. înțeleptul povesteşte copiilor despre asta în fiecare seară.

Imi amintesc. Şi nouă ne-a povestit tata. Ne-a spus că au trăit acolo moşii moşilor moşilor noştri, cei care n-au fost nici Domestici, nici copii ai Zădufului, au fost, pur şi simplu, Stăpânii, singurii stăpâni ai lumii lor - în care le-a fost dat să aducă Iadul. Doar Aleşii nu au murit atunci, pentru că Zăduful i-a împăcat cu el şi cu alt fel de viață. Şi n-au pierit nici Blestemații. Au rămas ascunşi sub pământ, sperând prosteşte că lumea veche avea să reînvie. Acolo i-au surprins Fiii Frigului, când au apărut de niciunde, aduşi de sălaşurile lor zburătoare. I-au

găsit şi i-au învățat să li se supună, i-au "domesticit", adică. Iar noi am căutat, la rândul nostru, uitate adăposturi subterane.

– Poveşti, mormăie dispreţuitor Ostram. Azi nu e timp pentru ele!

Zvâcnim ca la o poruncă şi ne urmăm drumul alergând, târându-ne, furişându-ne printre copaci. Ajungem repede, ruinele sunt aproape. îngrijorați, privim cerul; pe urmă ne zâmbim mulțumiți. Focul orbitor al Sacrului Soare n-a urcat prea sus, deci am ajuns la vremea potrivită. De-acum vor începe să apară Domesticii, grăbiți, roşi de teama că dogoarea amiezii i-ar putea prinde sub cerul deschis.

Aici ne despărțim. Bărbații pleacă cu Hedar. Ea va atrage unul sau mai mulți Domestici, ei o să-i înşface. Şi poate hoarda va avea noroc, poate ăştia nu vor pieri ca cei de anul trecut, în Timpul Arşiței, ucişi de căldura pe care nu ştiu să o suporte.

Eu mă descurc singură. Am să stârnesc un Domestic, măcar unul şi am să-l fac să-şi lepede în mine sămânța prețioasă. E şi asta o datină. Acel înțelept la care se rupe firul puterii îşi trimite o fiică să adune în trup sămânța cât mai multor Domestici, doar-doar va avea parte de un făt care să aibă harul jinduit.

Mă îndepărtez, urmată de Lorni. Ea va privi, învățând, pentru că tatăl ei va fi înțeleptul nostru după moartea tatei, dar nici el nu şi-a trecut urmaşilor puterea. Şi tot Lorni va chema ajutor la nevoie, suflând în fluierul de os care-i atârnă de gât şi pe care îl atinge des, ca pe un talisman, cu degete tremurătoare.

Mie nu mi-e teamă. E al treilea an în care fac asta. Dar rodul se lasă aşteptat. Sfinte Zăduf, dacă pântecul îmi e sterp? Atunci următorul prunc purtat de Hedar nu va fi al lui

Ostram, ci al unui Domestic oarecare. Trebuie încercat totul, căci hoarda fără Inţelept piere fără urmă. E tot atât de sigur, pe cât e de adevărat că Hedar mă va urî - şi Ostram o va urî pe Hedar.

Lua-mi-ar frigu' gândurile negre! Uite cu ce-mi bat capul, tocmai acum, când aud paşi şi glasuri.

Imediat îi şi văd. Nu e o turmă mare. Şi e chiar una de bărbați. Sfinte Zăduf, mulțumescu-ți! N-avem ce face cu femeile, nu pot purta copilul unuia de-al nostru. Pentru că ele nu nasc niciodată şi niciodată nu se unesc cu bărbatul. Fiii Frigului mulg sămânța bărbatului şi o smulg pe a femeii. Le amestecă în vase ciudate şi tot în aceleaşi vase fătul îşi capătă viața şi chipul.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. Domesticii sunt plămădiți asemeni nouă şi în ei dorm pornirile rânduite de când e lumea lume. Arată-i unui Domestic o femeie ca mine, lui, care nu-i lăsat să vadă femeia niciodată! Arată-i-o şi sângele o să-i fiarbă şi o să ştie ce vrea şi ce trebuie să facă!

Ei bine, am să mă arăt. Sfinte Zăduf, dăruieşte-mi noroc - şi putere!^

Turma trece nepăsătoare pe lângă frântura de zid care mă ascunde. în frunte merg doi Fii ai Frigului, i-am recunoscut de departe după capetele prea mari pentru trunchiurile firave, drapate în pânzeturi albe, largi, pe care le agită adierea tot mai fierbinte. Fiecare duce o armă. Şi ştiu că mai sunt doi, tot înarmați, care mână turma din urmă.

întind mâna, ating brațul unui Domestic, îi întâlnesc privirea tulburată - şi fug. Mă pierd în labirintul restului de sălaş, pe care l-am ales anume, şi țip la fiecare pas. Țip înălțându-mi glasul, ascuțindu-l. Ştiu că e sunetul pe care Fiii Frigului nu-l pot auzi, nu fără urechile false pe care le poartă adesea, dar rareori în Ziua Retragerii; e ziua când prezența noastră nu-i mai interesează.

Darîl aud Domesticii. Pentru ei e chemarea libertății şi măcar unul, de obicei cel atins, care m-a zărit ca pe o nălucă, mă va urma, nesocotind porunca de supunere - porunca ce le sună în urechi neîncetat, atâta vreme cât un Fiu al Frigului e destul de aproape ca să vorbească minților lor, anume înrobite.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. De asta Domesticii dăruiesc femeilor noastre prunci care poartă puterea de a simți gândurile Fiilor Frigului, chiar dacă ticăloşii sunt departe.

Alerg din răsputeri, cu Lorni alături şi paşi străini răsună tot mai aproape; sunt cel puțin doi Domestici, dar nu mai mult de trei, fără-ndoială. Cam mulți pentru mine - Sfinte Zăduf, ajută-mă să mă descurc cumva! - dar nu destul de mulți pentru ca Fiii Frigului să vrea să le ia urma. Nici ceilalți, cei la care supunerea nu lasă loc pentru chemarea firii, nu ne vor hăitui. Hăitaşii Fiilor Frigului sunt femeile, nu bărbații!

Alerg, urc şi cobor scări pe jumătate prăbuşite, mă strecor prin cotloane. Până ce găsesc o firidă din care să pot pândi şi ataca. Nu mai țip, stau ghemuită, aşteptând.

Primul bărbat apare. Şovăie, buimăcit. Cred că ar vrea să se întoarcă, să se piardă în turma cu care e învățat. Doar că o parte din el nu îl lasă, îl îmboldeşte să găsească ceea ce l-a stârnit.

Eu nu şovăi, îl lovesc pe la spate cu o bucată colţuroasă de zid; nu ca să-l omor, doar ca să zacă şi să nu mă-ncurce cât timp mă folosesc de al doilea, pe care îl aud venind.

îi ies înainte şi el încremeneşte, zăpăcit. Port doar o cămaşă scurtă, fără mâneci, răscroită adânc, gâfâi şi miros a femeie asudată. Cred că nici nu-l vede pe celălalt, cel întins în spatele meu, fără simţire. Face un pas spre mine, tremurând. Şi eu păşesc spre el, surâzătoare.

Atunci aud urletul şi înţeleg că Lorni nu mai e cu mine. îmi amintesc că zgomotul de paşi trăda două sau *trei* perechi de picioare!

Mi-o închipui pe Lorni pradă unui bărbat înnebunit. Ştiu cum iau Domesticii o femeie, pătrunzând-o de parcă ar vreo s-o înjunghie, lovind-o, zgâriind şi muşcând. îi face asta Lorniei, puştoaica aia neîmplinită!

îl îmbrâncesc pe Domestic pe neaşteptate. Se dezechilibrează şi cade pe scările pe care tocmai le urcase. Se rostogoleşte şi rămâne lat. Nu-mi pasă, o sa momesc altul, mai e pân' la amiază. Acum o s-o scap pe Lorni, pentru hoardă ea e preţioasă!

Mă iau după ţipete şi o găsesc. Sfinte Zăduf, doar o fugăreşte în jurul unui morman de dărâmături şi proasta urlă a moarte. Ce frigu' mi-o fi dat-o după mine?

– Las-o, jivină, şuier apăsat în graiul Domesticilor, pe care l-am deprins, ca toţi copiii hoardei, de la înţeleptul nostru - de la tata!

Bărbatul se răsuceşte brusc, mă fixează cu ochii injectaţi, se repede şi-mi prinde umerii, răsturnându-mă.

Aud fluierul puştoaicei, apoi ţeasta îmi sună sec, înfundat, şi simt durerea, covârşitoare, explodând.

Mă trezesc întinsă pe nisip. E cald, e cald cum n-a mai fost de-un an. Deschid ochii şi soarele mi-i sfredeleşte.

îmi vâjâie capul, dar reuşesc să mă scol, sprijinindu-mă în coate. Mă doare tot trupul, am cămaşa sfâşiată, sunt plină de vânătăi şi de muşcături urâte.

– Crezi că poţi să mergi, Derah? mă întreabă Ostram.

E tolănit lângă mine, cu mâinile sub cap. Alături, fraţii lui stau întinşi, cu ochii închişi, bucurându-se de arşiţa amiezii. Lorni e ceva mai încolo, lângă un Domestic legat fedeleş. îl priveşte fix, ca şi cum i-ar număra broboanele de sudoare.

– Ăla o să moară de căldură, spun eu şi fiecare vorbă mă doare.

– Dă-I frigului, mormăie Ostram. Oricum şi-a lăsat sămânța-n tine!

Un singur Domestic şi lui Ostram nici de ăsta nu-i pasă! Un singur Domestic şi...

– Unde e Hedar? țip, înțelegând deodată.

– Nu mai e, spune Ostram, se ridică şi pleacă. Arstom, mezinul Legiuitorului, vine lângă mine.

– La început am dat doar de turme de femei, îmi povesteşte. Pe urmă a apărut una bună, Hedar a slobozit chemarea şi a rupt-o la fugă spre noi. O urmăreau două jivine de toată frumusețea! Era aproape de cotlonul nostru când am auzit arma şi am ieşit, dând deoparte frica. Era un Fiu al Frigului; avea urechile false şi două hăitaşe alături. O ciuruise pe Hedar. Hăitaşele o agățau de cangea sălaşului lui, care plutea deasupra. Afurisitul ne-a văzut şi a vrut să tragă, dar au țipat slugile lui blestemate. Sosiseră Domesticii întărâtați de Hedar şi tăbărâseră pe ele. Fiul Frigului s-a întors într-acolo şi am scăpat cu fuga. Apoi am auzit fluierul vostru, v-am găsit şi am hotărât să plecăm. Ce mai puteam face fără Hedar şi cu tine în halul ăsta?

îl ascult, dorind să nu-nțeleg ce-mi spune. Mă uit după Ostram. îşi târăşte picioarele, gârbovit, fără să privească în urmă.

– Să mergem, zic. Să nu irosim timpul amiezii, când ei nu îndrăznesc să iasă! Arstom porneşte primul, ducând pe umărtrupul Domesticului imobilizat. Ceilalți îl

urmează, parcă ruşinați că ei se vorîntoarce fără povara capturii aşteptate. Eu închei convoiul, păşind nesigură, sprijinită de Lorni.

– Lăudat să fii, Zăduf Salvator!

De data asta, incantația începută de Doram curge nestingherită, amplificată de hoarda care o preia, silabisind în cor. Suntem îngenuncheați în fața adăpostului, întorşi spre soare-apune. E timpul la care Părintele Zădufului poate fi privit; peste rotundul lui imens, adierea încă fierbinte mână nori deşirați, purpurii. Iar printre ei fulgeră, în stoluri cornpacte de talgere zburătoare, sălaşurile Fiilor Frigului. într-adevăr, pleacă!

începe Timpul Arşiței, cel mai frumos timp al anului, singurul în care mai putem fi Stăpânii. Timpul în care ne risipim fără teamă prin adăposturile ridicate deasupra pământului. Timpul în care Ostram mă va duce în sălaşul pregătit

pentru el şi Hedar. Pentru că am rămas singura fată a înțeleptului, iar el continuă să fie primul născut al Legiuitorului. E alături de mine, dar nu mă priveşte. Inima lui sângerează ca trupul pierdut al Hedarei. Ştiu că ar fi preferat să fiu eu cea moartă, că îmi urăşte corpul pângărit de Domestici, că nu mă va atinge până ce nu vom şti dacă sămânța captivului de astăzi îmi va fi rodit în pântec, că nu mă va iubi niciodată.

– La mulți ani! urează Legjuitorul.

– La mulți ani! răspunde Ințeleptul.

– La mulți ani! îi urez lui Ostram, ca una care de-acum îi aparține.

– La mulți ani! îmi întoarce vorba, fără chef.

La mulți ani! Mulți ani în care Timpul Arşiței va fugi ca un vis, gonit de îndelungatul răstimp al Hăituirii! Lungul răstimp în care, ascunşi în hrubele pe care le părăsim doar când ne mână nevoia, ştiind prea bine că, din cei ce ies, puțini se vorîntoarce, nu aşteptăm decât Ziua Retragerii; ziua în care înfruntăm pericolul acelui an pentru ultima oară - căci e singura zi în care Domesticii sunt scoşi din țarcurile lor şi pot fi momiți de femeile noastre; ziua în care doar cei cu noroc sărac, ca Hedar, mai pier muşcați de arma nemiloasă a vreunui Fiu al Frigului, un monstru lacom de carne hăituită, care nesocoteşte porunca Mai-Marilor săi, singura LOR poruncă ce e pentru noi o bucurie:

„ÎN ZORII ZILEI RETRAGERII SE ÎNCHEIE SEZONUL DE VÂNĂTOARE!"